

והוינו בה: **למאי הלבתא?** לאיזה דין
הוקשו זה לזה?

ומתרצין: אמר רב ששת: בשם שם הוא פורמא, לא היה משקה אותה, דכתיב "וַיְגַעֲלֵם מִעִינֵי אִישָׁה", ומשמע שהוא רואה בעיניו, כך היא, אם היה פורמא, לא הייתה שותה.

רב אשוי אמר: לך בא היקש, בשם שהගרת צולעת, וגידמת שאין לה ידים, לא היה שותה, משום דכתיב "וַיְהִיעַמֵּד הַבְּנָן כז-ב את האשה לפני ה", ונתן על בפייה, ומשמע שכולה לעמוד, ושיש לה ידים, כך הוא, בעלה, אם היה חינר, או גידם, לא היה משקה.

[האמורים אינם חולקים, אלא זה מפרש בינה הוקשה האשה לאיש, וזה מפרש בינה הוקש האיש לאשה. רשי".]

מר בר רב אשוי אמר: גם לך הוקש, בשם שאלמת לא הייתה שותה, משום דכתיב "וְאִמְרָה האשה אָמֵן וְאָמֵן",⁵⁹ כך הוא, אם היה אלם, לא היה משקה.

יכול שהקינוי הזה יועל אף להשkontן?

תלמידי לומר לגבי השקאה "זהבייא האיש את אשתו". ומשמע שדווקא בעלה יכול להשkontה.⁽⁵⁸⁾

רבי יוסי אומר: הקינוי של הבית דין מועיל אף להשkontה.

ולא שם עצם משקין אותה, אלא,
ולבשיצא בעלה מבית האסוריין, ישגנה.

ומברין: **במאי קמייפלאי רבן ורבי יוסי?**
רבן סבר: **בעין זונגא** – – "זהבייא".
שוק כאשר קינה לה הוא, יכול להשkontה.

רבי יוסי סבר: **לא בעין זוקנא והבייא,**
אלא בעלה יכול להשkontה אף על סמך
הקינוי של בית הדין.

תנו רבנן: נאמר בסוף פרשタ סוטה "זאת תורת הקנות, אשר תשטה אשה תחת איש". והמקרא הזה מיותר, והוא בא להזכיר איש לאשה, ואשה לאיש.

הדרן על פרק ארומה

59. כתבותוספות בד"ה דכתיב, דאפילו למאן דאמר דלא בעין קרא כדכתיב, מכל מקום אילמת אינה שותה, משום שאיןיה יכולה לקבל על עצמה את השבואה.

וכתיב המנ"ח, דלכארה הרי יכולה לקבל על עצמה בכתב. ואף נאמר דイルמת הי "אינה ראייה לבילה", אך באשה שאינה אילמת אפשר דיילתה לקבל השבואה בכתב. מ' שיש"ה אות כ"ד.

והbowל בקינוי זה אבל לפוסלה מכתובתה לא צריך קרא דכתובה אינה דוריתא, ואפילו למאן דאמר כתובת אשה דוריתא איןו ממש דוריתא אלא יש לה סמך מן התורה, והתנा נקט לשון זה להשミニינו אגב אורח דעוברת על דת צריכה התראה כדעלילכו א. תוד"ה איש.

58. ואף דגם לגבי קינוי נאמר וקינה את אשתו מכל מקום הוא איתרבי מאיש איש. רשי".